

Đề bài

Do một lỗi lầm nào đó em bị phạt phải biến thành một con vật trong thời gian ba ngày. Trong ba ngày đó em rất hối hận và mong nhanh chóng trở lại thành người.

Bài làm 1

Em biết nghe lời ba mẹ, thầy cô và trở nên ngoan ngoãn như hôm nay là bởi vì em đã bị một hình phạt rất nghiêm khắc của bà Tiên. Em phải biến thành con Lu Lu trong ba ngày.

Hồi ấy, em là một đứa trẻ rất quậy, không biết nghe lời thầy cô, ba mẹ. Em thường xuyên bị phạt quì hay chạy quanh sân nhưng phạt xong rồi thì em lại chứng nào tật nấy, không chừa được. Nhà em có một con chó rất dễ thương (Đây là bây giờ em mới biết vậy, chứ ngày trước em rất ghét nó). Cả nhà ai cũng quý Lu Lu, trừ em. Em tìm đủ mọi cách để hành hạ nó. Có hôm em cố tình không cho nó ăn, cho nó ngủ ngoài cửa hôm trời lạnh. Sự việc càng trở nên quá quắt hơn khi cả nhà đi vắng em đã buộc ống bơ sữa bò vào đuôi Lu Lu rồi đánh cho nó chạy. Nghe tiếng ống bơ đàng sau kêu nó chạy càng nhanh còn ống bơ thì kêu càng to. Em hả hê nhìn nó chạy và cảm thấy rất vui vẻ. Con Lu Lu chỉ được giải thoát khi chị Hai về. Nhìn thấy cảnh ấy chị đã khóc và mắng em sao ác thế. Em bỏ ngoài tai lời chị Hai nói, tiếp tục đi chơi với mấy đứa trong xóm.

Tối về mệt quá lăn ra ngủ, vừa thiếp đi thì một bà Tiên hiện ra. Bà nói em hãy chấm dứt những việc đang làm với Lu Lu đi. Em trả lời bà nó là con chó của nhà em và em muốn làm gì nó thì làm. Bà Tiên nghe em nói vậy thì nói: “Đó là một việc làm rất ác. Chó cũng như con người nó cũng biết đau và biết sợ. Con hãy biết ăn năn hối lỗi, nếu không con sẽ bị một hình phạt rất nặng đó”. Nói rồi bà biến mất. Em tỉnh dậy nghĩ là mình mơ vì ngày nay làm gì có Tiên, các bà Tiên chỉ có trong những câu chuyện cổ tích ngày xưa thôi.

Em thấy con Lu Lu bị buộc ống bơ vào đuôi, nhìn nó chạy rất thú vị nên hôm sau em lại tái diễn trò ấy. Rất may hôm nay không ai về sớm để cứu nó cả. Chỉ đến khi nó chạy cuống cuống đâm cả xuống ao thì cái ống bơ ấy mới thôi không còn kêu nữa. Em gọi nó lên bờ rồi tháo ống bơ cho nó. Nhìn nó nằm thiêm thiếp, em cũng thấy thương thương nhưng rồi lại kệ nó mà bỏ đi chơi tiếp.

Đêm ấy em ngủ và bà Tiên lại hiện ra, bà nói em là một đứa trẻ hư, không biết nghe lời. Bà sẽ biến em thành Lu Lu và Lu Lu biến thành em trong vòng ba ngày. Em tỉnh dậy! Thấy mình đang nằm dưới gầm giường, đó không phải là giấc mơ nữa mà là sự thật. Vậy là hình phạt của bà Tiên dành cho em là sự thật. Giờ phải đi bằng bốn chân, phải trông nhà và phải ăn cơm sau mọi người nữa.

Em đang rất hoang mang lo sợ, nếu em cứ mãi mãi là con Lu Lu thì thế nào. Mọi người có biết em mất tích không? Nhưng kia! Một người giống y

chang em bước từ trên giường xuống, đi đánh răng, rửa mặt rồi lại quét nhà nữa. Lu Lu đã biến thành em. Cả nhà ngạc nhiên khi thấy em (Lu Lu) hôm nay quả khác thường. Lu Lu cũng đi học và mọi người rất ngạc nhiên khi thấy em (Lu Lu) hôm nay sao không quậy như mọi ngày. Em nằm ở nhà, đang lo sợ nếu Lu Lu đi học về và nó trả thù em thì sao? Bây giờ mình không thể nói được, cũng không có tay để cời trói, chắc mình sẽ chết mất thôi. Lu Lu về em vẫn nằm im, mắt nhìn nó có vẻ sợ sệt. Thật trong đời em chưa bao giờ sợ như thế? Lu Lu đến bên em thì thầm: Chào cậu! Cậu còn nhớ tớ chứ! Tớ là con Lu Lu nhà cậu nè. Em càng run hơn khi nghĩ những hình phạt mà nó sẽ dành cho em. Nhưng Lu Lu đã không hành hạ em. Nó yêu thương em khiến em cảm thấy những việc làm trước đó của em thật tội tệ và xấu xa. Em không dám trách ai, chỉ biết trách bản thân mình vì đã không biết nghe lời, không biết yêu thương mọi vật. Một ngày, hai ngày trôi qua, em nằm miên man suy nghĩ, bỏ cả ăn vì muốn tự trừng phạt mình. Lu Lu chăm sóc em rất chu đáo nhưng càng như thế thì em càng ân hận.

Đêm hôm thứ ba, bà Tiên xuất hiện. Em khóc và xin bà tha thứ, em đã hiểu mọi chuyện và rất ân hận vì những việc mình đã làm. Bà Tiên nhìn em cười nói: “Ta biết con đã tự phạt mình trong những ngày qua. Giờ ta sẽ cho con trở lại thành người. Hãy ngoan ngoãn nghe lời ba mẹ, thầy cô và yêu thương mọi vật”. Em hứa với bà Tiên sẽ không bao giờ làm như vậy nữa.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, thấy Lu Lu bên giường, em chạy xuống ôm Lu Lu vào lòng và xin lỗi nó. Từ đó Lu Lu luôn quấn quýt bên em như một người bạn thân thiết. Các bạn ạ! Đó là toàn bộ câu chuyện đã xảy ra với tôi đấy.

Bài làm 2: Tiếng hót tự do

Di ngồi chồm hồm bên cạnh lồng chim đặt dưới đất, mặt cau có, quạu quạ. Nó lườm con chích chòe một cách dữ dội: “Đồ làm phách, mỗi ngon như vậy mà còn chê!”. Miệng câu nhàu nó cầm cái que của cây kem vừa ăn xong, lách qua nan lồng, đẩy con châu chấu béo ngậy vào sát con chim. Nhưng chú chích chòe hình như sợ hãi, cánh đập loạn xạ, nhảy dạt vào một góc, mắt tròn xoe nhìn Di.

Mê chơi chim, Di đã phải đổi cho thằng Vĩ một quả bóng nhựa, hai cuốn truyện tranh Đôrêmon mới tinh để lấy con chim này. Mỗi buổi tan học, nó lội quanh mấy bụi sau trường, tìm bắt chuồn chuồn, cào cào, châu chấu cho chim. Bỏ nhiều công sức như thế vì nó rất muốn nghe chim hót như lời thằng Vĩ hứa hẹn. Nhưng thật kì! Từ hôm về với Di đến nay đã được gần một tuần rồi mà con chích chòe đồng đánh, khó tính không những không hót mà còn chẳng thèm kêu lấy một tiếng, một tiếng nào!!!??

Thằng Lí đứng nhìn Di cười hi hí, khuyên:

– Cứ chọc mù hai mắt, nó sẽ hót om sòm ấy mà!

Di bắn khoăn

– Thế nó vẫn không chịu hót thì phải chịu đui mù à?

Lí nói:

– Mày ngu lâu! Để nó sáng mắt, nó nhìn trời, nhìn đất, nó được giải trí rồi, còn cần gì hót nữa! Không thấy gì hết nó mới mở mồm để giải sầu chứ! Mà có lẽ còn hót hay nữa là đằng khác! Mày không thấy những người mù đi xin trong chợ sao? Họ hát hay như mía lùi.

– Ồ nhỉ! Di chợt nhớ ra, đúng là những người mù hát hay hết ý. Chích chòe mà mù chắc hót hay tuyệt cú mèo! Nhưng Di thắc mắc:

– Ê! Lỡ nó không hót mà chết nghèo thì sao?

– Thì cho vào chảo rán rồi rôti chứ sao?

Thằng Di vẫn ngồi nhìn con chích chòe lom khom, ngẫm nghĩ...

...Di hốt hoảng lết vào góc cũ. Năm ngón tay to lớn với những cái móng dài, co quắp đang thò vào khua khoắng tìm cách túm lấy nó. Cái cũi nhốt nó sao mà chật hẹp thế? Nó co rút người như muốn thu mình cho nhỏ lại trước bàn tay quờ quạng đang áp tới gần. Tiếng cười khoái trá, oang oang như sấm vang động từng hồi bên ngoài cũi. Cái mặt hung ác của gã hung thần làm Di chết khiếp. Hai mắt gã đỏ lòm tia máu, lồi như hai chiếc đèn pha ô tô. Cặp nanh trắng trợn, thò dài qua kẽ môi như nanh heo rừng độc. Từ ngày bị gã chụp bắt, nhốt vào cũi lim này, Di chỉ uống nước cầm hơi. Vì gã hung thần ấy chỉ cho nó ăn toàn cỏ cỏ, châu châu sống sít, tanh lợm. Mới hai ngày trôi qua mà Di đã gầy gộc, teo tóp như quả bầu khô. Nó đói lả.

– Sao? Mày có chịu hát không? Thằng nhóc? Khả khả! Bữa nay tao sẽ đâm mù mắt mày xem mày có hát không nha?

– Trời ơi! Cứu con! Ba má ơi! Cứu con với! Hung thần sắp đâm mù mắt con rồi!

Di gào thét thất thanh. Chẳng thấy ba má đâu, chỉ thấy năm ngón tay khổng lồ, lờm chờm lông đen đang chờn vờn... Kia! Kia!... Nó sắp túm được Di rồi!...

– Mày có chạy đằng trời! Bây giờ... Khả khả! Bây giờ mày sẽ hát nha?

Soap! Gã hung thần đã túm được Di, kéo phắt nó ra ngoài. Di vùng vẫy, la hét om sòm. Vô ích! Bàn tay hung thần nắm lấy Di như người ta cầm quả chuối. Gã hung thần hươ hươ một thanh sắt đỏ rực, cười khanh khách.

– Bắt đầu nghe nhóc! Hát đi mậy!

Gã nghiêng răng cắm phập thanh sắt vào mắt phải của Di. Á! Á! Nó rú lên long óc, lặn lộn... và giật mình tỉnh dậy ngỡ ngác, lồm cồm bò dậy. Mồ hôi vã đầm đìa. Sáng rồi, Di dụi mắt... A! nó không bị mù! Nó chỉ nằm mơ! Ôi chao! Giấc mơ khủng khiếp quá!

Di chậm chậm đến bên lồng chim! Con chích chòe vẫn ủ rũ trong góc, đập cánh sợ hãi khi Di nhắc lồng, mang đến cửa sổ. Di đặt lồng lên bệ cửa, từ từ kéo cửa lồng, xoay ra phía vườn, rồi lùi lại đứng nhìn.

Một lúc sau, chú chích chòe nhảy đến khoảng trống đó, đứng nghiêng ngó ở cửa lồng một chút rồi nhún chân bay vù lên cây hồng xiêm cao nghệu. Chích chòe đậu trên cành hồng, rĩa lông, rĩa cánh. Bỗng nhiên, nó hát một tràng dài. Tiếng hót lạnh lạnh, líu lo, trong vắt, vút cao như muốn chào mừng tự do vừa được trả lại.

(Theo truyện ngắn “*Con chim không hót*” của **Trần Hiệp Nghi**)